

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ବାବା ପ୍ରତି କଲ୍ପରେ ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ପିଲାମାନଙ୍କର କେଉଁ ପ୍ରଶ୍ନକୁ ଶୁଣି ବାବା ମଧ୍ୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି — ବାବା ଆପଣଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବା ବହୁତ କଷ୍ଟକର । ଆମେ ଆପଣଙ୍କର ପରିଚୟ କିପରି ଦେବୁ ? ଏହିଭଳି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ଶୁଣି ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି । ଯେବେକି ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମମାନେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଇପାରିବ, ଏଥିରେ କୌଣସି କଷ୍ଟକର କଥା ନାହିଁ । ଏହା ତ ବହୁତ ସହଜ କଥା । ଆମେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ନିରାକାର, ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଆମର ପିତା ମଧ୍ୟ ନିରାକାର ହୋଇଥିବେ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା ମିଠା ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଏବେ ବେହଦ ପିତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛୁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ସିଏ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ରଥ (ଶରୀର)ରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ବାପବାବା କହୁଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ ଶିବବାବା ଏହି ରଥରେ ବିରାଜମାନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ସିଏ ଆମର ପିତା । ବାବା ଆମକୁ ମତ ଦେଉଛନ୍ତି — ରୁହାଣୀ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ ତେବେ ତୁମର ପାପ ଭୟ ହୋଇଯିବ, ଯାହାକୁ ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ଏବେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଗଲଣି । ତେବେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେବାର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ କିପରି ଦେବି । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ମିଳିଯାଇଛି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେଇପାରିବ । ମୁଁ ପରିଚୟ କିପରି ଦେବି - ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ତ’ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ଯେମିତି ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଗଲଣି, ସେମିତି ତୁମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କହିପାରିବ ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା କେବଳ ଜଣେ, ଏଥିରେ ଦ୍ଵନ୍ଦ୍ଵରେ ପଡିବା ଅନୁଚିତ । କେହି କେହି କହୁଛନ୍ତି — ବାବା ଆପଣଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେବା ବହୁତ କଷ୍ଟକର ଲାଗୁଛି । ଆରେ, ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେବାରେ କୌଣସି କଷ୍ଟକର କଥା ନାହିଁ । ଜୀବନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ଵରରେ ଜାଣିପାରୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଅମ୍ଭଙ୍କ ଜୀବର ସନ୍ତାନ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସିଏ ପିତା, ମୁଁ ଆତ୍ମା ଏବେ ଏହି ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛି । ଯେମିତି ବାବା କହିଛନ୍ତି - ଆତ୍ମା ହେଉଛି ଅକାଳମୂର୍ତ୍ତି, ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ତା’ର କୌଣସି ରୂପ ନାହିଁ । ପିଲାମାନେ ଏକଥାକୁ ଜାଣିଗଲେଣି, ଏହା ବିଲକ୍ଷ୍ମ ସହଜ କଥା । ଆମେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଏକମାତ୍ର ନିରାକାର ପରମପିତା । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ ଭାଇ, ଏକମାତ୍ର ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ବାବାଙ୍କ ନିକଟରୁ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମ୍ପଦ ଲାଭ ହୁଏ । ଆମେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛୁ ଯେ ଏଭଳି କୌଣସି ସନ୍ତାନ ନାହିଁ ଯିଏ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ଏବଂ ତାଙ୍କ ରଚନାକୁ ଜାଣିନାହିଁ । ପିତାଙ୍କ ପାଖରେ କେତେ ସମ୍ପଦ ଅଛି, ସେସବୁ ତାକୁ ଜଣାଯାଏ । ଏହା ହେଉଛି ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମେଳା । ଏହାକୁ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ମେଳା କୁହାଯାଏ । ବାବା ତ’ ସର୍ବଦା କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ଆମର ବହୁତ କଲ୍ୟାଣ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିବା ଦ୍ଵାରା ଆମେ ଜାଣୁଛୁ ଯେ ଆମକୁ ତାଙ୍କଠାରୁ ବେହଦର ସମ୍ପଦ ଲାଭ ହୁଏ । ଦୁନିଆରେ ଯେତେ ସନ୍ତାନସ୍ତ୍ରୀ, ଗୁରୁ ଆଦି ଅଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଗୁରୁଙ୍କର ସମ୍ପଦ ବିଷୟରେ କିଛି ଜଣାନ୍ଥାଏ । ଗୁରୁଙ୍କ କେତେ ସମ୍ପଦ ଅଛି, ଏହା କେବଳ ଅଲ୍ପ କେହି ଶିଷ୍ୟ ଜାଣିଥିବେ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି - ସିଏ ଶିବବାବା, ତେଣୁ ସମ୍ପଦ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ନିଶ୍ଚିତ ଥିବ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ସାଫଳ ରାଜଧାନୀ ରୂପ ସମ୍ପଦ ଅଛି । ଏହି କଥା ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ । ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କ ନିକଟରେ କେତେ ସମ୍ପଦ ଅଛି, ତାହା ତାଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ଜାଣନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜିଲ୍ଲା ଥାନା ଥାନା ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କର ହୋଇଛ । ତାଙ୍କଠାରୁ କ’ଣ ମିଳୁଛି, ତାହା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ । ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ଶୁଦ୍ଧ କୁଳରେ ଥିଲେ, ଏବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳକୁ ଆସିଯାଇଛୁ । ବାବା ଆମକୁ ଏହି ଉପାଦେୟ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ସିଏ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଶରୀରରେ ଆସୁଛନ୍ତି, ସ୍ଵା’ଙ୍କୁ ହିଁ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା କୁହାଯାଏ । ସିଏ (ଶିବ) ତ’ ସବୁ ଆତ୍ମାଙ୍କର ପିତା । ଇଏ (ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା) ହେଲେ ଆଦିପିତା । ଏବେ ଆମେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛୁ । ଶିବବାବାଙ୍କ ପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି - ସିଏ ସବୁଠାରେ ବିରାଜମାନ, ସର୍ବଦା । ସିଏ କିପରି ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଉପାଦେୟ ଦେଉଛନ୍ତି ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଏବେ ଜାଣୁଛ । ସିଏ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା, ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ନାମ ରୂପ ନିଆରା କହିବା ଭୁଲ୍ । ତାଙ୍କ ନାମ, ରୂପ ମଧ୍ୟ ତୁମର ମନେଅଛି । ଶିବରାତ୍ରୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି ନା । ଜୟନ୍ତୀ ତ’ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ପାଳନ କରାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ଶିବବାବାଙ୍କର ରାତ୍ରି କୁହାଯିବ । ରାତି କାହାକୁ କୁହାଯାଏ — ଏକଥା ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି । ରାତିରେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଖେଳିଯାଉଛି । ଅନ୍ଧକାର ଅନ୍ଧକାର ହୋଇଯାଉଛି । ମନୁଷ୍ୟ ଏବେ ମଧ୍ୟ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ଉପାଦେୟ ପ୍ରକଟ ହେଲେ ଅନ୍ଧକାର ଅନ୍ଧକାର ବିନାଶ ହୋଇଯିବ, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ଧ କିଛି ବୁଝୁନାହାନ୍ତି । ସୂର୍ଯ୍ୟ କିଏ, କେବେ ପ୍ରକଟ ହେଲେ, କିଛି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଉପାଦେୟ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ଉପାଦେୟ ସାଗର ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ବେହଦର ବାବା ଉପାଦେୟ ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ସନ୍ତାନସ୍ତ୍ରୀ, ଗୁରୁ, ଗୋସାଇଁମାନେ ନିଜକୁ ଗାୟତ୍ରୀ ଅଧିକାରୀ ଭାବୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ହେଲେ ଉକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ।

ସେମାନେ ବହୁତ ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ରର ପଢ଼ି ବିଦ୍ଵାନ୍ ହେଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ବାବା ବସି ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏହାକୁ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମେଳା କୁହାଯାଏ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବା ଏହି ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ଶରୀରରେ ଆସିଛନ୍ତି । ଏହି ମିଳନକୁ ହିଁ ମେଳା କୁହାଯାଏ । ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଘରକୁ ଫେରିବା ତେବେ ତାହା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ମେଳା ଅଟେ । ଏଠାରେ ବାବା ବସି ନିଜେ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ସିଏ ପିତା ଏବଂ ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଏହି ଗୋଟିଏ ପଏଣ୍ଟକୁ ହିଁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ କର, ଭୁଲିଯାଅନାହିଁ । ବାବା ତ' ନିରାକାର, ତାଙ୍କର ନିଜର ଶରୀର ନାହିଁ ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଧାର ସ୍ତରରେ ନେବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ସିଏ ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପ୍ରକୃତିର ଆଧାର ନେଉଛି । ନଚେତ୍ କହିବି କିପରି ? ଶରୀର ବିନା ତ' କହିହେବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା ଏହି ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ବାତ୍ମକର ନାମ ରଖୁଛନ୍ତି । ଆମେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଶୁଦ୍ଧରୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛୁ ତେଣୁ ନାମ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବଦଳିବା ଦରକାର । ବାବା ତ' ତୁମମାନଙ୍କର ନାମ ରଖିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେଥିରୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଏବେ ଦେଖ କେତେକ ନାହାନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ମାଳା ତିଆରି ହେଉନାହିଁ । ଭକ୍ତମାଳା ଏବଂ ରୁଦ୍ରମାଳାର ଗାୟନ ହେଉଛି । କିନ୍ତୁ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କର ମାଳା ତିଆରି ହେଉନାହିଁ । ବିଷଣୁତ୍ମକ ମାଳାର ତ' ଗାୟନ ହୋଇଆସୁଛି । ତେବେ ମାଳାର ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ଦାନା କିଏ ? କହିବେ ଯୁଗଳ ଦାନା, ତେଣୁ ସୁକ୍ଷ୍ମମାଳୋକରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଯୁଗଳ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ବିଷଣୁତ୍ମକୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ୪ ଭୁଜାଧାରୀ ଦେଖାଇଛନ୍ତି ତେବେ ଏଥିରେ ଦୁଇ ଭୁଜା ଲକ୍ଷ୍ମୀତ୍ମକର ଆଉ ଦୁଇ ଭୁଜା ନାରାୟଣତ୍ମକର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମୁଁ ଧୋବୀ ଅଟେ । ମୁଁ ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶୁଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ ତୁମେ ବିକାରଗ୍ରସ୍ଥ ହୋଇ ନିଜର ଶୁଦ୍ଧତା ହିଁ ହରାଇଦେଉଛ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶୁଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ବାବା ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ତେବେ ସିଏ ଏଠାକୁ ଆସି ଶିଖାଉଥିବେ ନା । ସମସ୍ତେ ତାକୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟସ୍ଥ — ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କର । ପୋଷାକ ଯେତେବେଳେ ମଇଳା ହୋଇଯାଉଛି ତେବେ ତାକୁ ଧୋଇ ସଫା କରାଯାଏ ନା । ତୁମେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବାବାଙ୍କୁ ତାକୁଛ - ହେ ପତିତ ପାବନ ବାବା, ଆସି ଆମକୁ ପାବନ କର । ଯଦି ଆତ୍ମା ପାବନ ହୋଇଯିବ ତେବେ ଶରୀର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପାବନ ମିଳିବ । ତେଣୁ ପ୍ରଥମ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି - ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେବା । ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ କିପରି ଦେବି, ଏଭଳି ପ୍ରଶ୍ନ ତ' କେହି କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବାବା ପରିଚୟ ଦେଇଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ଏଠାକୁ ଆସିଛ, ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିଛ । ତେବେ ବାବା କେଉଁଠି ଅଛନ୍ତି ? ଏହି ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ଶରୀରରେ । ଲଏ ହେଉଛି ଅକାଳ ତଖତ । ତୁମେ ଆତ୍ମମାନେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଅକାଳମୂର୍ତ୍ତ ଅଟ । ଏହି ଭରୁକୁଟୀ ହେଉଛି ତୁମର ତଖତ (ସିଂହାସନ) ଯେଉଁଥିରେ ତୁମେମାନେ ବିରାଜମାନ ହୋଇଛ । ଶିଖ୍ ପୂର୍ବର ଅକାଳ ତଖତ ଜଡ଼ ଅଟେ ନା । ତୁମେ ଜାଣିଛ — ମୁଁ ହେଉଛି ଅକାଳ ମୂର୍ତ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ନିରାକାର, ଯାହାର ସାକାର ରୂପ ନାହିଁ । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ, ମୋର କେବେ ବିନାଶ ହୁଏ ନାହିଁ । ମୁଁ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ଧାରଣ କରୁଛି । ମୋର ଅବିନାଶୀ ପାର୍ଟି ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଆଜିଠାରୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ମୋର ଏହିଭଳି ପାର୍ଟି ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା । ପ୍ରଥମ ବଂଶାବଳୀରେ ପ୍ରଥମ ପାର୍ଟି କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ ମୋର ଘର ପରମଧ୍ୟାମରୁ ଆସିଛି । ଏହା ହେଉଛି ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ଚକ୍ର । ଦୁନିଆରେ ତ' ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହିଦେଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ବିଚାର ମନରେ ଆସୁ ନାହିଁ । ପିଲାମାନେ ଏଭଳି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ କାହାକୁ କିପରି ଦେବି ? ପିଲାମାନେ ଏଭଳି ଏଭଳି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଛନ୍ତି, ଯାହା ଶୁଣି ବାବାଙ୍କୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି । ଆରେ, ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଛ, ତେବେ ତାଙ୍କର ପରିଚୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କାହିଁକି ଦେଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ହେଲେ ଆତ୍ମା, ସିଏ ହେଲେ ଆମର ବାବା । ସିଏ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ସିଏ ସଦଗତି କେତେବେଳେ କରୁଛନ୍ତି ସେସବୁ ତୁମକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଜଣାପଡ଼ିଗଲାଣି । ବାବା କଳ୍ପ କଳ୍ପ, କଳ୍ପର ସଂଗ୍ରହସ୍ଥରେ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି କରୁଛନ୍ତି । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି — କଳ୍ପଯୁଗ ଆହୁରି ୪୦ ହଜାର ବର୍ଷ ପଡ଼ିଛି, ଆଉ ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି — ଭଗବାନ ନାମ ରୂପରୁ ନିଆରା । କିନ୍ତୁ ନାମ ରୂପରୁ ନିଆରା କୌଣସି ଦିନିଷ ହିଁ ନାହିଁ । ପଥର ଗୋଡ଼ିର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନାମ ଅଛି ନା । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନେ, ତୁମେମାନେ ବେହଦ ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିଛ । ବାବା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଜାଣିଛନ୍ତି - ମୋର କେତେ ସନତାନ ଅଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏବେ ହଦ ଏବଂ ବେହଦଠାରୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଆହୁରି ଉନ୍ନତ୍ୟୁକ୍ତି ଯିବାକୁ ହେବ । ସବୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ନେବାପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସିଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ' ବହୁତ ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟକ ଆତ୍ମା ରହିବେ । ଏହା କେତେ ସପ୍ତର୍ଷି ରୂପରେ ଜଣାପଡ଼ୁଛି ସେଥିପାଇଁ ଚିତ୍ର ଦ୍ଵାରା ବୁଝାଯାଏ । ଜଞ୍ଜନ ତ' ବହୁତ ସହଜ । ବାକି ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ହିଁ ସମସ୍ତ ଲାଗୁଛି । ଏଭଳି ବାବାଙ୍କୁ ତ' କେବେ ଭୁଲିଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — କେବଳ ମୋତେ ମନେପକାଅ ତେବେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ମୁଁ ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବାପାଇଁ ହିଁ ଏଠାକୁ ଆସୁଛି । ତୁମେ ଅକାଳମୂର୍ତ୍ତ ଆତ୍ମମାନେ ସବୁ ନିଜ ନିଜ ସିଂହାସନରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇଛ । ବାବା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ସିଂହାସନକୁ ଧାର ଆକାରରେ ନେଇଛନ୍ତି । ଏହି ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ରଥରେ ବାବା ପ୍ରବେଶ ହେଉଛନ୍ତି । କେହି କେହି କହୁଛନ୍ତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ନାମ ରୂପ କିଛି ନାହିଁ । ତେବେ ଏହା ତ' ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ତାକୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ମହିମା ଗାନ କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ସିଏ କେହି ଜଣେ ହୋଇଥିବେ । ମନୁଷ୍ୟ ତମୋପରଧାନ ହୋଇଯିବା କାରଣରୁ କିଛି ବି ବୁଝୁନାହାନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ହେ ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନେ, ୮୪ ଲକ୍ଷ ଯୋନି ତ' କିଛି ହୋଇନଥାଏ, ଏହା ୮୪ ଜନ୍ମ ଅଟେ । ପୁନର୍ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ସମସ୍ତଙ୍କର ହେବ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ସମସ୍ତେ ଯାଇ ବ୍ରହ୍ମରେ ଲୀନ ହୋଇଯିବେ ବା ମୋକ୍ଷପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ । ଏହା ତ' ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଡ୍ରାମା । ଏଥିରେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ମଧ୍ୟସ୍ଥ କମ ବେଶୀ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଅନାଦି ଅବିନାଶୀ ଡ୍ରାମାରୁ ହିଁ ଛୋଟ ଛୋଟ ଡ୍ରାମା ବା ନାଟକ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ତାହା ହେଉଛି ବିନାଶୀ ନାଟକ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଏହି ଅବିନାଶୀ ନାଟକ ମଞ୍ଚରେ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛ । ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହି ଜଞ୍ଜନ ମିଳିଛି ଯେ ଆମେ କିପରି ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛୁ । ଏବେ ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏକଥା କହୁଛନ୍ତି, ଆଗରୁ ତ' କାହାକୁ ବି ଜଣାନଥିଲା । ଋଷି-ମୁନିମାନେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ କହୁଥିଲେ — ଆମେ କିଛି ଜାଣିନାହିଁ । ବାବା ସଂଗ୍ରହସ୍ଥରେ ଆସି

ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନଙ୍କ ଦୃଢ଼ାଠା ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା ପୁଣି ଥରେ କରୁଛନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ତ' କଳିଯୁଗକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ବର୍ଷ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ କୌଣସି କଥା ମନେ ହିଁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ମହାପୁରୁଷ ମଧ୍ୟ କେବେ ହୁଏ ନାହିଁ । ବାବା ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ତୁମେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ରାଜ୍ୟ କରିବ । ଏଥିରେ ତ' ସଂଶୟ କିଛି କଥା ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ସବୁଠାରୁ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ବାବା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଦୃଢ଼ିତାରେ ଶରୀକୃଷ୍ଣ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଶରୀକୃଷ୍ଣ ହେଉଛନ୍ତି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ରାଜକୁମାର । ସିଏ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ହିଁ ମୁଁ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ତେଣୁ ଏବେ ତୁମକୁ ପତିତରୁ ପାବନ ହେବାର ଅଛି । ପତିତ ପାବନ ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି ପାଣିର ନଦୀ ତ' କାହାକୁ ପାବନ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ନଦୀ ସବୁ ତ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ରହିବ । ସେଠାରେ ପାଣି ବହୁତ ବିଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ । ଅଳିଆ ଆବରଣ ଆଦି କିଛି ନଥାଏ । ଏଠାରେ ଦେଖ କେତେ ଅଳିଆ ପଡୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାବାବା ଏସବୁ ଦେଖିଛନ୍ତି, ସେ ସମୟରେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଉଷାନ ତ' ନଥିଲା । ଏବେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି ଯେ ପାଣି କିପରି କାହାକୁ ପବିତ୍ର କରିପାରିବ ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ, କେବେହେଲେ ଦୃଢ଼ନ୍ଦରେ ପଡ଼ନାହିଁ ଯେ ବାବାଙ୍କୁ କିପରି ମନେପକାଇବି । ଆରେ, ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇପାରୁନାହିଁ! ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି କୋଳ ଜନ୍ମିତ ସନ୍ତାନ, ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ପୋଷ୍ଟ ସନ୍ତାନ । ତୁମେ ପୋଷ୍ଟ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଯେଉଁ ପିତାଙ୍କ ନିକଟରୁ ଅସରନ୍ତି ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି, ତାଙ୍କୁ ତୁମେ କ'ଣ କେବେ ଭୁଲିପାରିବ ? ବେହଦ ବାବାଙ୍କ ନିକଟରୁ ବେହଦର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଭୁଲିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଲୌକିକ ସନ୍ତାନ ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କୁ କେବେ ଭୁଲିଯାଆନ୍ତି କି! କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ମାୟା ବିରୋଧ କରୁଛି । ମାୟାର ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲୁଛି, ଯାହା ଦୁନିଆ ହିଁ କରମକ୍ଷେତ୍ର ଅଟେ । ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଏଠାରେ ନିଜର କରମ କରୁଛି । ବାବା ତୁମକୁ କରମ-ଅକରମ-ବିକରମର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ କରମ ବିକରମ ହୋଇଯାଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ରାବଣ ହିଁ ନାହିଁ ତେଣୁ କରମ ଅକରମ ହୋଇଯାଉଛି, ସେଠାରେ ବିକରମ ହିଁ ନାହିଁ । ଏହା ତ' ବହୁତ ସହଜ କଥା । ଏଠାରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ କରମ ବିକରମ ହୋଇଯାଉଛି ସେଥିପାଇଁ ବିକରମର ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ପଡୁଛି । ଏମିତି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଯେ ରାବଣ ଅନାଦି ଅଟେ । ନା, ଅଧାକଳ୍ପ ହେଉଛି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅଧାକଳ୍ପ ରାମରାଜ୍ୟ । ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ଦେବତା ଥିଲ ସେତେବେଳେ ତୁମର କରମ ଅକରମ ହେଉଥିଲା । ଏବେ ବାବା ଆସି ତୁମକୁ ଉଷାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ ତେଣୁ ପାଠ ମଧ୍ୟ ପଢ଼ିବା ଉଚିତ । ବାସ୍, ଆଉ କୌଣସି କରମ ଧନ୍ଦାର ବିଚାର ମନରେ ଆସିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ମଧ୍ୟ କରମଧନ୍ଦା କରିଲାବାଲା ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି କମଳ ପୁଷ୍ପ ସମାନ ପବିତ୍ର ରୁହ । ତୁମେ ଏହିଭଳି କମଳପୁଷ୍ପ ସମାନ ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ତା'ର ପ୍ରତୀକ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ଦେଖାଇଛନ୍ତି କାହିଁକିନା ତୁମକୁ ଶୋଭାପାଇବ ନାହିଁ । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଶୋଭା ପାଉଛି । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଦୁଇ ରୂପ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ଅଟନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହେଉଛି ଅହିଂସା ପରମୋଦେବୀ ଦେବତା ଧରମ । ସେଠାରେ କାମ ରୂପ କୌଣସି ବିକାର ନଥାଏ, ନା କେବେ ଲଢ଼େଇ ଝଗଡ଼ା ହୋଇଥାଏ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ତବଳ ଅହିଂସକ ହେଉଛ, ସତ୍ୟଯୁଗର ମାଲିକ ହେଉଛ । ତା'ର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ସାମ୍ରାଜ୍ୟମୟ, ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ । ସେଠାରେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଉଭୟ କଷ୍ଟର (ପବିତ୍ର) ହେଉଛି । ତେବେ ଏଭଳି ପବିତ୍ର କିଏ କରୁଛନ୍ତି ? ବାବା । ଏବେ ଏହା ଲୌହଯୁଗ ଅଟେ । ତୁମେ କହୁଛ - ସତ୍ୟଯୁଗ ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛି । ତେବେ ଏହାର ଅରଥ କାଲି ସତ୍ୟଯୁଗ ଥିଲା ନା । ତୁମେମାନେ ସେଠାରେ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲ । ଏବେ ତୁମେ ଉଷାନବାନ୍ ହେଉଛ । ସମସ୍ତେ ତ' ଏକାଭଳି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଆରହା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅକାଳ ସିଂହାସନ ଅଧିକାରୀ ଅଟେ, ଏହି ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ, ହଦ ଏବଂ ବେହଦରଠାରୁ ଉତ୍ପତ୍ତିକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ହଦ୍ ଅରଥାତ୍ ବିନାଶୀ କଥାରେ ବୁଦ୍ଧିକୁ ଛନ୍ଦି ଦିଅ ନାହିଁ ।

(୨) ବେହଦ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ବେହଦର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି, ଏହି ନିଶାରେ ରହିବାକୁ ହେବ । କରମ-ଅକରମ-ବିକରମର ଗତିକୁ ଜାଣି ବିକରମଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହିବାକୁ ହେବ । ପାଠପଢ଼ା ସମୟରେ କରମଧନ୍ଦା ଠାରୁ ବୁଦ୍ଧିକୁ ମୁକ୍ତ ରଖିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସେବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ସ୍ନେହ ଏବଂ ସତ୍ୟତାର ଅଧୋରିଟୀ ଅରଥାତ୍ ଅଧିକାରୀ ପଣିଆର ସନ୍ତୁଳନ ଦୃଢ଼ାଠା ସଫଳତା ମୂରତ ହୁଅ । ଯେପରି ଏହି ମିଥ୍ୟା ଦୁନିଆରେ ବର୍ତ୍ତମାବାବାଙ୍କୁ ସତ୍ୟତାର ଅଧିକାରୀ ପଣିଆର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ରୂପରେ ଦେଖିଲ, ତାଙ୍କର ଅଧିକାରୀ ପଣିଆର ବାଣୀରେ କେବ ବି ଅହଂକାରର ଅନୁଭବ ହେଉନଥିଲା । ଅଧୋରିଟୀର ବାଣୀରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ନେହ ସମାହିତ ଥିଲା, ତେବେ ଅଧୋରିଟୀର ବାଣୀ କେବଳ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଲାଗିନଥାଏ କିନ୍ତୁ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ ତେଣୁ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କର । ସ୍ନେହ ଏବଂ ଅଧୋରିଟୀ, ନିରମାଣତା ଏବଂ ମହାନତା ଉଭୟ ଏକା ସମୟରେ ଦେଖାଯାଉ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସେବାରେ ଏହିଭଳି ସନ୍ତୁଳନ ପ୍ରତି ବିଶେଷ ଧ୍ୟାନ ଦିଅ ତେବେ

ସଫଳତା ମୁରତ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-

ମୋରକୁ ତୋରରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ଭାଗ୍ୟର ଅଧିକାର ନେବା ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***